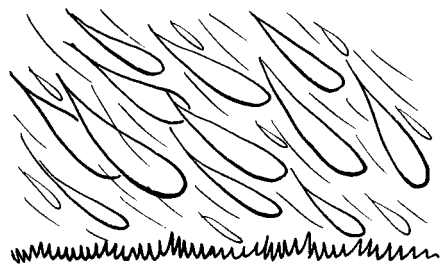

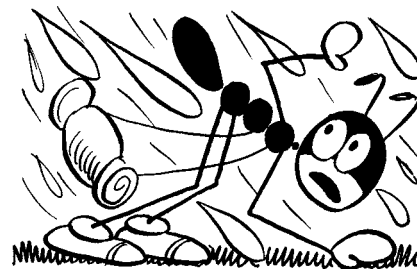
Ferda Mravenec

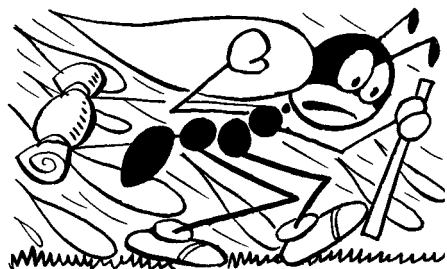
Přišla bouře, hromem bilo,
jako z konve venku lilo.
Byl to zkrátka hrozný den,
chudák ten, kdo musel ven!

Poutník si tu cestu razi,
děšť mu přitom výhled kazí.
Včera zmokl, dneska zas,
čert aby vzal tenhle čas!

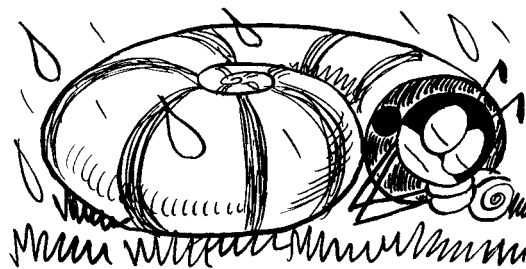
„U sta hromů!“ náhle volá,
„to je kapka jako škola!
Co bych za to nyní dal,
kdybych si jen deštník vzal!“

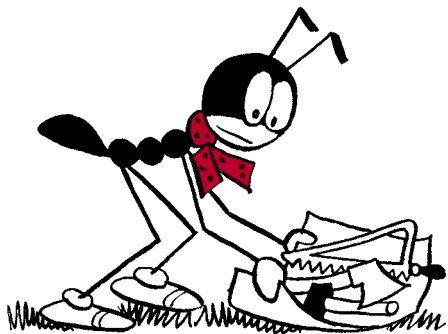
To je náraz, strašné kletí!
Poutník s rancem na zem letí.
To se ví, že není rád,
proto kleje jako dráb.

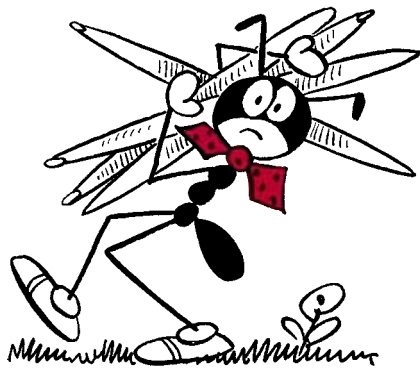
Jen co další kletbu hlesne,
už pod novou kapkou klesne.
Ten to dneska chudák chyt,
takhle bych se nechtěl mít!

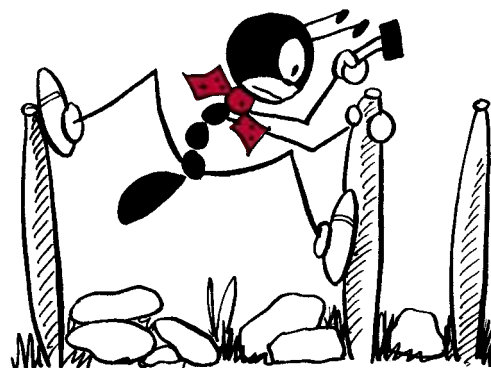
Štěstí však, že potom ještě
v suchu přečkal zbytek deště
ve šnekově ulitě,
kde byl jako na bytě.

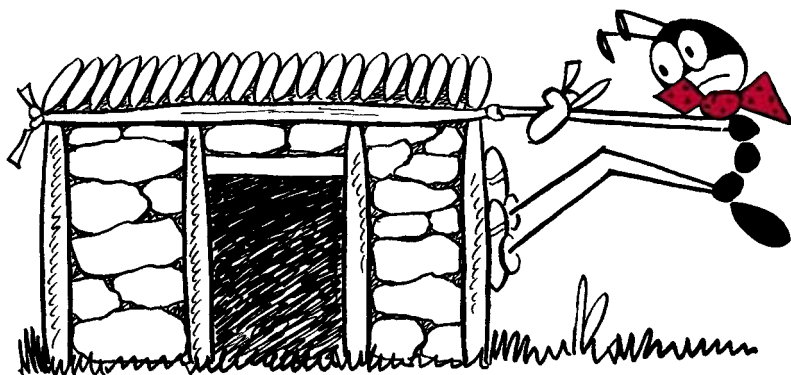
Druhý den
vytáh ven
ranec s tím
náradím.

A pak hned
trámy zved,
jehličí
ze smrčí.

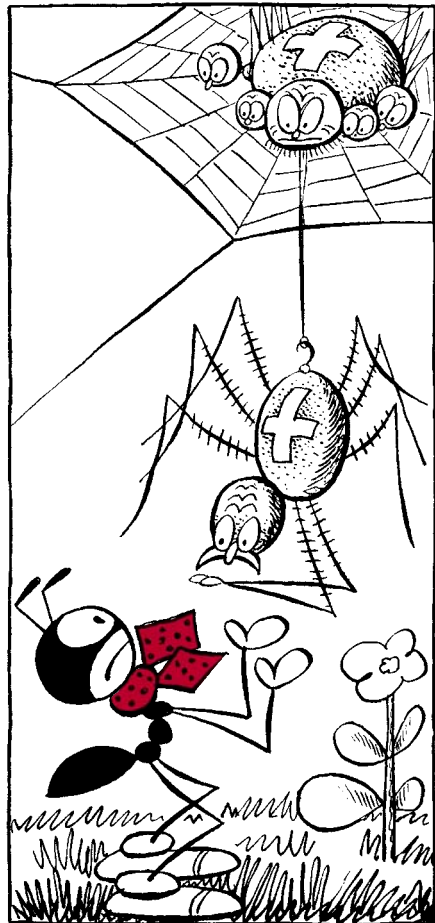
Je to silák váhy muší,
kladivem do trámů buší.
Dole už má kamení
pro poctivé stavení.

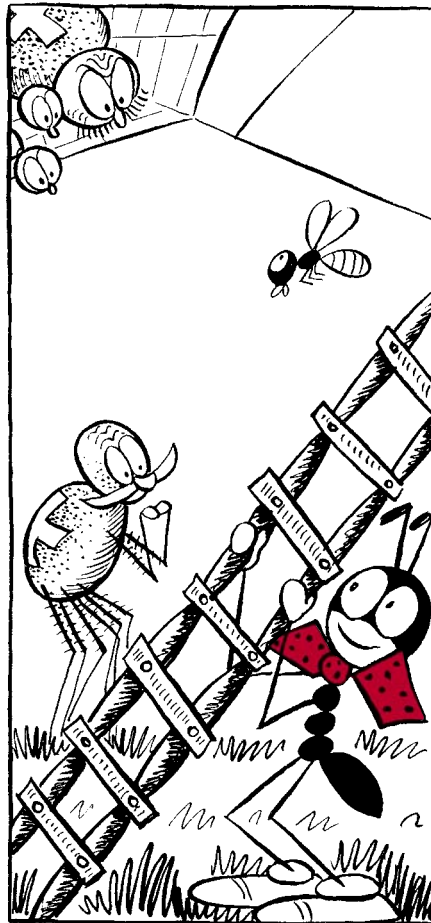
Ouvej, jak to divně stojí?
Pádu stavení se bojí!
Trávu si hned přitáhl,
pod střechou ji utáhl.

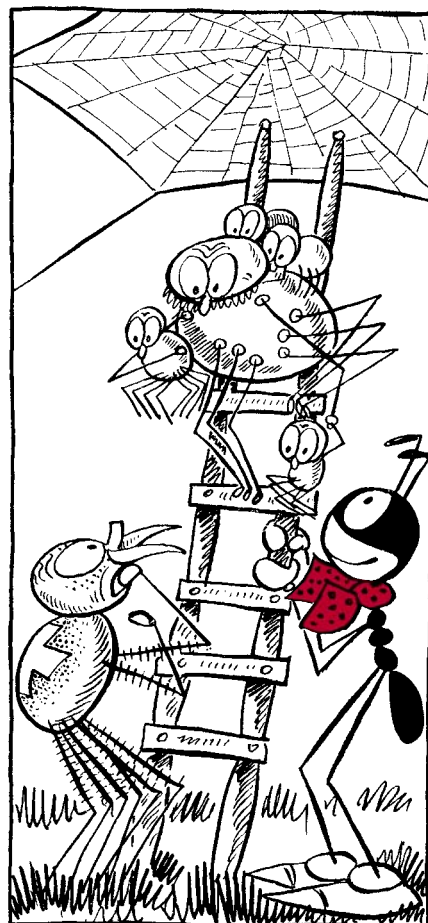
Nad vrata dá za chvilinku
jako zvonec konvalinku.
Pak připevní tabuli,
z faječky si zahulí.

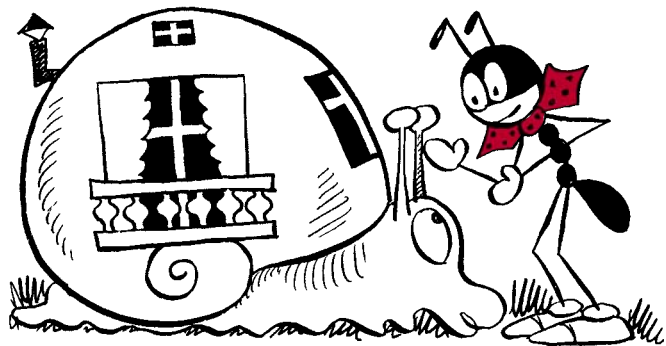
Táta pavouk Ferdu prosí:
„Moje žena děti nosí,
mám strach, že s ní praskne nit,
pomozte jí sestoupit!“

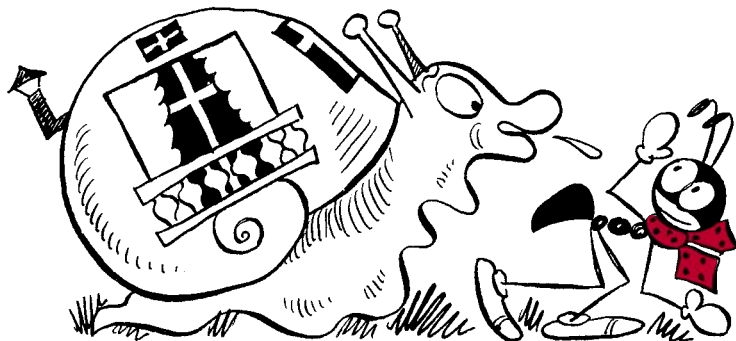
Mravenec je vždycky pilný,
nářadí vzal ze své dílny.
Jehličí jen k sobě sbil
a už žebřík hotov byl.

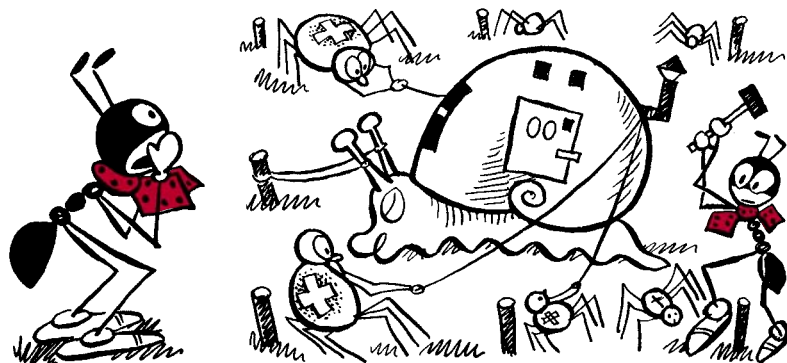
Milostpaní opatrně
v každé ruce drží mrně.
Dvě jí visí na zádech,
táta strachem tají dech.

Hle, tu leze pan domácí,
Ferda nabízí se k práci,
že mu střechu opraví,
nebo patro nastaví.

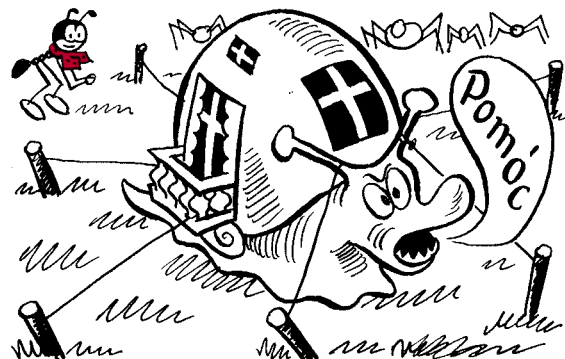

„Střechu? Patro? I ty jeden,
zlými úmysly jsi veden.“
Šnek se celý rozlítíl,
že se vzteky necítil.

„Pavoučci,
za noci
přijďte mi
pomoci!“

Pavouci hned lana vzali,
šneka v spaní přivázali.
Ferda pomsty chtivý byl,
kolíky v zem zahloubil.

Ach, to bylo překvapení,
ach, to bylo vyražení,
šnek se vzbudil, vidí, že
hnout se z místa nemůže.